



SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 18

Rozeslána dne 7. února 2001

Cena Kč 15,40

O B S A H:

49. Vyhláška Ministerstva spravedlnosti, kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů
 50. Vyhláška Ministerstva zdravotnictví, kterou se mění vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 250/1998 Sb., o registraci chemických látek
 51. Nález Ústavního soudu ze dne 19. prosince 2000 ve věci návrhu na zrušení ustanovení čl. 2 odst. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a čl. 4 obecně závazné vyhlášky města Písku ze dne 10. listopadu 1998 č. 8/1998 o některých omezujících opatřeních k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku
 52. Nález Ústavního soudu ze dne 17. ledna 2001 ve věci návrhu na zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů
-

49

VYHLÁŠKA

Ministerstva spravedlnosti

ze dne 23. ledna 2001,

kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů

Ministerstvo spravedlnosti stanoví podle § 374a písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění zákona č. 263/1992 Sb., zákona č. 24/1993 Sb. a zákona č. 30/2000 Sb.:

Čl. I

V § 3 odst. 1 bodě 7 vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při roz-

hodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, se částka „172 500 Kč“ nahrazuje částkou „181 500 Kč“.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

JUDr. Rychetský v. r.

50

VYHLÁŠKA

Ministerstva zdravotnictví

ze dne 26. ledna 2001,

kterou se mění vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 250/1998 Sb.,
o registraci chemických látek

Ministerstvo zdravotnictví stanoví podle § 6 odst. 3 a 6, § 7 odst. 2 a § 8 odst. 6 zákona č. 157/1998 Sb., o chemických látkách a chemických přípravcích a o změně některých dalších zákonů, ve znění zákona č. 352/1999 Sb., (dále jen „zákon“):

Čl. I

Vyhláška č. 250/1998 Sb., o registraci chemických látek, se mění takto:

1. V § 2 odst. 2 písm. c) se za slovo „list“ vkládá slovo „nebezpečné“.

2. V § 2 se odstavec 3 včetně poznámky pod čarou č. 2) zrušuje.

3. V § 4 písm. d) se bod 8 zrušuje.

Body 9 a 10 se označují jako body 8 a 9.

4. V § 4 písm. e) se slovo „informace“ nahrazuje slovem „prohlášení“.

5. V § 4 písm. k) bodu 1 se slovo „skupenství“ nahrazuje slovem „stav“, slovo „samovznícení“ nahrazuje slovem „vznícení“ a text „případně dalších testů jako např. stálosti na účinek světla, pokud není polymer speciálně v tomto směru stabilizován, nebo dlouhodobé vyluhovatelnosti,“ se zrušuje.

6. V § 8 se odstavec 2 zrušuje a zároveň se ruší označení odstavce 1.

7. V § 10 se v úvodní větě nahrazují slova „odst. 2 písm. e)“ slovy „odst. 6“.

8. V příloze č. 2 bod 1.1.3 zní:

„1.1.3 Jiné názvy⁴ nebo zkratky, pokud jsou používány“.

9. V příloze č. 2 bodu 2.4 se slovo „zacházení“ nahrazuje slovem „nakládání“.

10. V příloze č. 2 bod 3.1.2 zní:

„3.1.2 Stav látky při 20 °C a 101,3 kPa“.

11. V příloze č. 2 body 3.2, 3.2.1 a 3.2.2 znějí:

„3.2 Bod tání⁴⁷

3.2.1 Bod tání = °C

3.2.2 Metoda⁴⁸“.

12. V příloze č. 2 se v bodu 3.3.1 nahrazuje slovo „teplota“ slovem „bod“.

13. V příloze č. 2 bod 3.4.1 zní:

„3.4.1 D_4^{20} = při °C“.

14. V příloze č. 2 body 3.6, 3.6.1 a 3.6.2 znějí:

„3.6 Povrchové napětí⁵²

3.6.1 Povrchové napětí = mN/m při teplotě °C a koncentraci mg/l

3.6.2 Metoda⁴⁸“.

15. V příloze č. 2 se v bodech 3.9 a 3.9.1 slovo „teplota“ nahrazuje slovem „bod“.

16. V příloze č. 2 bod 3.10.9 zní:

„3.10.9 Metoda⁴⁸“.

17. V příloze č. 2 body 3.11, 3.11.1, 3.11.2, 3.11.3 a 3.11.4 znějí:

„3.11 Výbušnost⁵⁷

3.11.1 Látka je výbušná: ANO – NE²⁵

3.11.2 Látka je výbušná při styku s plamenem: ANO – NE²⁵

3.11.3 Látka je citlivá na náraz jako 1,3-dinitrobenzen: ANO – NE²⁵

3.11.4 Látka je citlivá na tření jako 1,3-dinitrobenzen: ANO – NE²⁵“.

18. V příloze č. 2 body 3.12, 3.12.1 a 3.12.2 znějí:

„3.12 Teplota vznícení⁵⁸

3.12.1 Teplota vznícení při zahřívání = °C

3.12.2 Metoda⁴⁸“.

19. V příloze č. 2 bod 4.1.1.1 zní:

„4.1.1.1 LD_{50} = mg/kg⁶⁶“.

20. V příloze č. 2 se v bodech 4.1.1.3, 4.1.2.2, 4.1.4.3, 4.1.5.3 a 4.2.1 slova „velmi toxická“ nahrazují slovy „vysoce toxická“.

21. V příloze č. 2 bod 4.1.2.1 zní:

„4.1.2.1 Diskriminační (diskriminující) dávka = mg/kg“.

22. V příloze č. 2 bod 4.1.3.1 zní:

„4.1.3.1 LD_{50} = mg/kg⁶⁶“.

23. V příloze č. 2 bod 4.1.4.1 zní:

„4.1.4.1 LC_{50} = mg/l⁶⁷“.

24. V příloze č. 2 bod 4.1.5.1 zní:

„4.1.5.1 LD_{50} = mg/kg⁶⁶“.

25. V příloze č. 2 se za bod 4.3.2.1 doplňuje bod 4.3.2.2, který zní:

„4.3.2.2 Metoda⁴⁸“.

26. V příloze č. 2 se body 4.3.3 až 4.3.5 nahrazují těmito body:

„4.3.3 Nebakteriální test in vivo

4.3.3.1 Výsledek: pozitivní (+) – negativní (–)

4.3.3.2 Metoda⁴⁸

4.3.4 Návrh klasifikace látky na základě výsledků zkoušek: mutagen 1. kategorie – mutagen 2. kategorie – mutagen 3. kategorie – není nebezpečná²⁵“.

27. V příloze č. 2 bod 5.1.1.1 zní:

„5.1.1.1 LC₅₀ (96 hod.) = mg/l⁷⁵“.

28. V příloze č. 2 bod 5.1.2.1 zní:

„5.1.2.1 EC₅₀ (48 hod.) = mg/l⁷⁶“.

29. V příloze č. 2 bod 5.1.3.1 zní:

„5.1.3.1 IC₅₀ (72 hod.) = mg/l⁷⁷“.

30. V příloze č. 2 bod 5.1.5.1 zní:

„5.1.5.1 EC₅₀ = mg/l po hodinách⁷⁹“.

31. V příloze č. 2 bod 5.2.1.3 zní:

„5.2.1.3 Látka: je snadno rozložitelná – není snadno rozložitelná²⁵“.

32. V příloze č. 2 bod 6 zní:

„6. MOŽNOSTI ZNEŠKODNĚNÍ LÁTKY⁸³“.

33. V příloze č. 2 bod 6.1.1 zní:

„6.1.1 Možnosti opětovného využití⁸⁴“.

34. V příloze č. 2 bod 6.2.1 zní:

„6.2.1 Možnosti opětovného využití⁸⁴“.

35. V příloze č. 2 bod 6.1.3 zní:

„6.1.3 Možnosti zneškodnění“.

36. V příloze č. 2 bod 6.2.3 zní:

„6.2.3 Možnosti zneškodnění“.

37. V příloze č. 2 se v bodech 8.2.3 a 8.3 vypouští odkazy na vysvětlivky číslo 91 a 92.

38. V příloze č. 2 se v textu vysvětlivek nahrazují slova „teplota tání“ a „teplota varu“ slovy „bod tání“ a „bod varu“.

39. V příloze č. 2 vysvětlivka č. 7 zní:

„⁷ Sumární vzorec se uvádí podle Chemical Abstracts systémem podle Hilla, tj. u organických látek v pořadí počet atomů uhlíku, počet atomů vodíku, ostatní atomy podle abecedy. U anorganických látek se uvádějí atomy prvků podle abecedy. Sumární vzorec se uvádí bez prázdných znaků (např. C₁₆H₃₄N₄O₅, H₂O₄S apod.)“.

40. V příloze č. 2 se ve vysvětlivce č. 79 za slovo „inhibici“ vkládá slovo „bioluminescence“.

41. V příloze č. 2 se ve vysvětlivce č. 88 za slovo „zdravotnictví“ vkládají slova „podle vyhlášky č. 306/1998 Sb., kterou se stanoví postup hodnocení rizika nebezpečných chemických látek pro životní prostředí, a vyhlášky č. 184/1999 Sb., kterou se stanoví postup hodnocení rizika nebezpečných chemických látek pro zdraví člověka“.

42. V příloze č. 2 se ve vysvětlivce č. 90 nahrazuje text v závorce slovy „nařízení vlády č. 25/1999 Sb., kterým se stanoví postup hodnocení nebezpečnosti chemických látek a chemických přípravků, způsob jejich klasifikace a označování a vydává Seznam dosud klasifikovaných nebezpečných chemických látek“.

43. V příloze č. 2 tabulce č. 2 se v položce 18 nahrazují slova „Explozivní látky“ slovy „Výbušné látky“.

Čl. II

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

prof. MUDr. Fišer, CSc. v. r.

51

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 19. prosince 2000 v plénu o návrhu přednosta Okresního úřadu v Písku na zrušení ustanovení čl. 2 odst. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a čl. 4 obecně závazné vyhlášky města Písku ze dne 10. 11. 1998 č. 8/1998 o některých omezujících opatřeních k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Přednosta Okresního úřadu v Písku (dále jen „navrhovatel“) podáním ze dne 2. 2. 2000 navrhl zrušení uvedených ustanovení obecně závazné vyhlášky města Písku č. 8/1998.

Podle čl. 2 odst. 2 písm. a) předmětné vyhlášky činnosti, kterými je nebo může být ve městě narušován veřejný pořádek, jsou především:

„pořádání veřejných hudebních produkcí v podobě živé i reprodukované (například taneční zábavy, plesy, diskotéky), pokud jsou spojeny s možností konzumace alkoholu“.

Podle čl. 3 odst. 1 písm. a) této vyhlášky omezující opatření k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku spočívají

„ve vymezení místa a času, na nichž lze některé činnosti vykonávat“.

Podle odstavce 2 stejného ustanovení:

„Pro pořádání veřejných hudebních produkcí dle čl. 2 odst. 2 písm. a) této vyhlášky platí časové omezení – lze je pořádat v době od 6.00 do 22.00 hodin, tedy mimo dobu nočního klidu (časové omezení).“.

Čl. 4 předmětné vyhlášky stanoví:

„Výjimky

(1) Z ustanovení čl. 3 odst. 2 této vyhlášky může na písemnou žádost udělit výjimku městská rada.

(2) Výjimku lze udělit pouze:

- a) na pořádání konkrétní akce,*
- b) na určité časové období, je-li činnost (akce) pravidelně opakována, ne však na dobu přesahující jeden rok.*

(3) Žadatel o výjimku doloží žádost

- a) přesným označením činnosti, dobou a místem konání, určením pořadatele, uvedením druhu hudební produkce a jejím provozovatelem,*
- b) předpokládaným počtem osob, které se akce zúčastní,*
- c) identifikací osoby odpovědné za zajištění pořadatelské služby.*

(4) Městská rada může udělení výjimky a stanovení její účinnosti podmínit splněním určitých doplňujících podmínek směřujících k zajištění veřejného pořádku.

(5) Městská rada může udělenou výjimku v průběhu jejího trvání odejmout, narušuje-li činnost v době nočního klidu veřejný pořádek.

(6) Povinnost žádat o výjimku se nevztahuje na akce pořádané městem nebo organizacemi jím k pořádání těchto akcí zřízenými.“.

Navrhovatel uvedl, že na „základě“ porušení povinností stanovených předmětnou vyhláškou byla městskou radou v Písku dne 21. 2. 1999 uložena pokuta podle § 50 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení). Okresní úřad toto rozhodnutí v odvolacím řízení potvrdil, nicméně Krajský soud v Českých Budějovicích

rozsudkem ze dne 27. 10. 1999 č. j. 10 Ca 213/99-28 rozhodnutí o udělení pokuty zrušil. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že schválením předmětné vyhlášky, v níž je omezena provozní doba pohostinských zařízení, jejichž vlastníkem není město Písek, městské zastupitelstvo překročilo svou pravomoc. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) mohou prý být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích, a protože neexistuje zákon umožňující omezit provozní dobu pohostinských zařízení oprávněných provozovat taneční zábavy, nemůže obec tuto provozní dobu omezit.

Dne 1. 12. 1999 vyzval přednosta Okresního úřadu v Písku starostu města Písku, aby platnost napadené vyhlášky projednal v městském zastupitelstvu. Městské zastupitelstvo v Písku dne 16. 12. 1999 předmětnou vyhlášku projednalo, avšak rozhodlo se ji nezrušit. Proto přednosta Okresního úřadu v Písku dne 4. 1. 2000 pozastavil výkon napadených ustanovení předmětné vyhlášky a stanovil termín zjednání nápravy do 20. 1. 2000. Protože však Městské zastupitelstvo v Písku usnesením č. 43/00 ze dne 20. 1. 2000 rozhodlo tak, že citovaná ustanovení předmětné vyhlášky nezrušilo, navrhl přednosta okresního úřadu, aby z výše uvedených důvodů napadená ustanovení zrušil Ústavní soud.

II.

Ve svém vyjádření k návrhu město Písek (starosta JUDr. Luboš Průša) uvedlo, že předmětná vyhláška byla schválena na zasedání Městského zastupitelstva v Písku dne 10. 11. 1998, když pro její přijetí hlasovalo 20 z celkového počtu 27 zastupitelů. Poté byla vyhláška podepsána starostou a jeho zástupcem a dne 11. 11. 1998 byla vyvěšena na úřední desce městského úřadu pod pořadovým číslem 502 a sejmuta z ní byla dne 26. 11. 1998. Tím prý byly splněny všechny formální náležitosti nutné pro účinnost předmětné vyhlášky.

K obsahu vyhlášky účastník řízení uvedl, že byla vydána v souladu se zmocněním obsaženým v § 17 zákona o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Stanovisko navrhovatele se údajně opírá o nesprávnou interpretaci vyhlášky uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, protože vyhláška neomezuje provozní dobu pohostinských zařízení ve městě, nýbrž pouze stanoví časové rozmezí pro pořádání veřejných hudebních produkcí jako činností, jež by mohly narušit veřejný pořádek. Takový přístup je podle názoru města v souladu s úmyslem zákonodárce. Město Písek navíc poukazuje na nový zákon o obcích, který v § 10 zakotvuje právo obce vydat vyhlášku k zajištění veřejného pořádku, jež určí podmínky pro pořádání veřejně přístupných hudebních produkcí.

Napadená vyhláška nebyla přijata svévolně za účelem omezení svobody podnikání, nýbrž jako reakce na konkrétní chování narušující veřejný pořádek, a v praxi se prý ukázala vůči těmto negativním případům chování jako účinná. Město Písek konečně uvádí, že v daném případě právo obce na vydání vyhlášky za účelem zajištění veřejného pořádku plně koresponduje její odpovědnosti za věci v samostatné působnosti obce, zejména podle § 14 odst. 1 písm. o) zákona o obcích. Názor Ústavního soudu, který v některých případech vyjádřil, že obec má sice povinnost zajistit místní veřejný pořádek, nicméně nemá za tím účelem být vybavena příslušnými prostředky, je prý neudržitelný.

Ze všech uvedených důvodů město Písek navrhlo, aby byl návrh přednosta okresního úřadu zamítnut.

III.

Podle § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, Ústavní soud v první řadě zjišťuje, zda byl příslušný (napadený) právní předpis přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

Ze zápisu z pokračování zasedání Městského zastupitelstva v Písku ze dne 10. 11. 1998 Ústavní soud zjistil, že na tomto zasedání bylo z celkového počtu 27 členů zastupitelstva přítomno 26. Vyhláška č. 8/1998 byla na tomto zasedání schválena 20 hlasy z celkového počtu právě přítomných zastupitelů. Proti nebyl žádný zastupitel a 1 se hlasování zdržel.

Ze zápisu ze zasedání Městského zastupitelstva v Písku ze dne 16. 12. 1999 vyplývá, že městské zastupitelstvo, jehož zasedání se účastnilo 26 zastupitelů, poměrem hlasů 20 pro, 2 proti a 2 se zdrželi (hlasování), vyslovilo nesouhlas se zrušením vyhlášky č. 8/1998 a souhlasilo s podáním ústavní stížnosti [poznámka: jednalo se o ústavní stížnost proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. Tuto ústavní stížnost Ústavní soud usnesením ze dne 8. 2. 2000 sp. zn. II. ÚS 16/2000 odmítl jako zjevně neopodstatněný návrh, především z toho důvodu, že krajský soud posoudil napadenou obecně závaznou vyhlášku města Písku jako rozpornou se zákonem, nadále postupoval „jako by tento jiný předpis neexistoval“ a o jeho zrušení nerozhodoval, takže postupoval v souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy a s čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavou.].

Z rozhodnutí přednosty Okresního úřadu v Písku ze dne 4. 1. 2000 KP č. j. 4/00 vyplývá, že okresní úřad pozastavil výkon napadených ustanovení vyhlášky č. 8/1998. S tímto rozhodnutím se podle zápisu ze zasedání Městského zastupitelstva v Písku ze dne 20. 1. 2000, jehož se účastnilo 25 členů zastupitelstva, městské zastupitelstvo seznámilo, avšak poměrem hlasů 18 pro, žádný proti a 6 se zdrželo (hlasování), vydalo usnesení č. 43/00, jímž se rozhodlo předmětnou vyhlášku nezrušit a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu v této věci.

Z vyjádření města Písku a z „výtisku realizace obecně závazné vyhlášky č. 8/1998“, který Ústavnímu soudu zaslal Městský úřad v Písku – odbor vnitřních věcí přípisem ze dne 28. 8. 2000, Ústavní soud zjistil, že předmětná vyhláška byla v souladu s § 16 odst. 3 a 4 zákona o obcích dne 11. 11. 1998 vyvěšena na úřední desce městského úřadu pod pořadovým číslem 502 a sejmuta z ní byla dne 26. 11. 1998. Vyhláška nabyla, jak se zjišťuje z jejího čl. 6 odst. 4, účinnosti dnem 1. ledna 1999.

Za těchto okolností Ústavní soud dospěl k závěru, že napadená obecně závazná vyhláška byla přijata a vydána způsobem, který je ústavně předepsán.

IV.

Ústavní soud se dále zabýval otázkou, zda napadená vyhláška byla vydána v samostatné nebo v přenesené působnosti obce. V tomto směru Ústavní soud konstatoval, že předmětná obecně závazná vyhláška byla schválena ještě za účinnosti dnes již zrušeného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení). Podle jeho ustanovení § 21 odst. 1 „Obec vykonává státní správu v rozsahu stanoveném zvláštními zákony“. Podle § 14 odst. 1 písm. o) zákona o obcích, ve znění pozdějších předpisů, do oblasti samostatné působnosti obce výslovně patřily „místní záležitosti veřejného pořádku a zřizování obecní (městské) policie, s výjimkou rozhodování o přestupcích“. Toto ustanovení bylo dále konkretizováno ustanovením § 17 stejného zákona, podle něhož obec může k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku obecně závaznou vyhláškou stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci, lze vykonávat pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejně přístupných místech v obci jsou takové činnosti zakázány. Je tedy zřejmé, že podle právní úpravy platné v době schvalování této obecně závazné vyhlášky se jednalo o vyhlášku v samostatné působnosti obce.

Na této skutečnosti nic nezměnila ani nová (současná) právní úprava, jelikož podle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), do samostatné působnosti obce patří spravování záležitostí, které jsou v zájmu obce a jejích občanů, pokud nejsou svěřeny zákonem krajům nebo pokud nejde o výkon přenesené působnosti, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zvláštní zákon. V rámci své samostatné působnosti jsou obce oprávněny vydávat obecně závazné vyhlášky obce [§ 84 odst. 2 písm. i) zákona č. 128/2000 Sb.].

Ústavní soud dospěl k závěru, že napadená obecně závazná vyhláška byla vydána v samostatné působnosti obce a že proto nic nebrání jejímu projednání a rozhodnutí o ní (§ 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb.).

V.

Ústavní limity pro vydávání obecně závazných vyhlášek obcí v jejich samostatné působnosti určuje především čl. 104 odst. 3 Ústavy, podle něhož „Zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky“. Působnost obcí v tomto směru vyplývala zejména z § 13 odst. 2 již zrušeného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), podle něhož se obec při výkonu samostatné působnosti řídí jen zákony a obecně závaznými právními předpisy vydanými ústředními orgány k jejich provedení. I obecně závazné vyhlášky proto musely být v souladu se zákony a s obecně závaznými právními předpisy vydanými ústředními orgány státní správy k jejich provedení (§ 16 odst. 2 dřívějšího zákona o obcích).

Ústavní soud přitom v některých svých dřívějších nálezech judikoval, že výčet obsažený v § 14 odst. 1 (dříve platného) zákona o obcích č. 367/1990 Sb., nutno z hlediska jeho interpretace ve smyslu zákonného zmocnění k vydání obecně závazných vyhlášek obcí považovat za výčet taxativní. Jeho demonstrativní dikci, jakož i všeobecnost vymezení samosprávné působnosti obce obsaženou v § 14 odst. 2 zákona o obcích nutno vztáhnout toliko na tu samosprávnou působnost obce, „ve které obec nevystupuje jako subjekt, určující pro občana povinnosti jednostrannými příkazy a zákazy“ (nález Pl. ÚS 5/93, *Ústavní soud České republiky: Sbírka nálezu a usnesení* – sv. 1., C. H. Beck, Praha, 1994, str. 35). Ústavní soud již také několikrát judikoval, že podle čl. 4 odst. 1 Listiny mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a že podle čl. 2 odst. 4 Ústavy a podle čl. 2 odst. 3 Listiny nesmí být nikdo nucen činit, co zákon neukládá. Podle stávající judikatury z těchto ustanovení pro oblast působnosti obce vyplývá, že v případech, kdy obec vystupuje jako subjekt určující pro občana povinnosti jednostrannými zákazy a příkazy, tj. jestliže zejména vydává obecně závazné vyhlášky,

jejichž obsahem jsou právní povinnosti, může tak činit jenom v případě výslovného zákonného zmocnění (srov. např. uvedený nálezný Pl. ÚS 5/93 nebo nálezný Pl. ÚS 26/93, tamtéž, str. 35 a 87).

V posuzované věci však je Ústavní soud nucen reflektovat legislativní vývoj, k němuž došlo účinností zákona č. 128/2000 Sb., a to i s vědomím toho, že napadená vyhláška byla schválena ještě za účinnosti zákona č. 367/1990 Sb. Podle § 10 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb. je totiž obec zmocněna v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnosti „pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku“. Kromě toho zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, který nabude účinnosti dne 1. 1. 2001, v § 96 stanoví, že „Obec může obecně závaznou vyhláškou nařídít pro území obce nebo jeho část k ochraně zdraví před vznikem a šířením infekčních onemocnění provedení speciální ochranné dezinsekce a deratizace a k ochraně před hlukem a vibracemi konec veřejné produkce hudby, provozní doby hostinských provozoven, heren a obdobných provozoven služeb, pokud jejich produkcí nebo provozem dochází k neúměrnému obtěžování občanů.“.

Je zřejmé, že podle uvedených zákonů již důvod ke zrušení napadené vyhlášky dán není. Předmětná vyhláška je totiž konformní s dnes platným a účinným zákonem o obcích č. 128/2000 Sb., který obce k vydání takovéto obecně závazné vyhlášky v samostatné působnosti výslovně zmocňuje a není tedy v rozporu ani s citovanými články Ústavy a Listiny.

Proto Ústavní soud návrh přednosti Okresního úřadu v Písku na zrušení čl. 2 odst. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a čl. 4 obecně závazné vyhlášky města Písku ze dne 10. 11. 1998 č. 8/1998 o některých omezujících opatřeních k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku zcela zamítl.

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

52

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 17. ledna 2001 v plénu o návrhu PhDr. V. H. na zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů,

takto:

Ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se zrušuje dnem 28. února 2002.

Odůvodnění

Navrhovatel dne 4. 2. 2000 podal ústavní stížnost směřující proti rozhodnutí o přestupku Policie České republiky – dopravního inspektorátu Městského ředitelství v Brně ze dne 6. 10. 1999 sp. zn. MRBM-1216/DI-PR-99, kterým bylo v přestupkovém řízení rozhodnuto o přestupku a navrhovateli byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 500 Kč podle § 22 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Ústavní stížnost směřovala i proti rozhodnutí Policie ČR – dopravního inspektorátu Správy Jihomoravského kraje v Brně ze dne 7. 12. 1999 sp. zn. PJM-890/DS-odv-99, kterým bylo zamítnuto navrhovatelovo odvolání proti rozhodnutí o přestupku. S ohledem na § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podal navrhovatel spolu s ústavní stížností návrh na zrušení tohoto ustanovení.

Ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, znemožňuje přezkum uvedených rozhodnutí soudem, neboť se jedná o přestupek kvalifikovaný dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za který nelze uložit pokutu vyšší než 2 000 Kč nebo zákaz činnosti. Ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zní:

§ 83

Přezkoumávání rozhodnutí o přestupku soudem

(1) Soud nepřezkoumává rozhodnutí o přestupku, za nějž nelze uložit pokutu vyšší než 2 000 Kč nebo zákaz činnosti; to neplatí, bylo-li vysloveno propadnutí věci nebo zabránění věci, jejíž hodnota přesahuje částku 2 000 Kč.

Navrhovatel má za to, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) publikované pod č. 209/1992 Sb. a závazné dle čl. 10 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), které vyžaduje, aby byla zajištěna alespoň jedna instance, která je buď soudem nebo jiným nezávislým a podle zákona ustanoveným orgánem a která věc projedná v plné jurisdikci a bude tedy nalézat také o otázkách skutkových. Vzhledem k tomu, že Úmluva má přednost před zákonem, využil navrhovatel možnosti dané mu § 64 odst. 1 písm. d) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a spolu s ústavní stížností podal návrh na zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu II. senát Ústavního soudu posoudil splnění podmínek podle § 74 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost byla podána včas, oprávněným navrhovatelem, který byl řádně zastoupen, návrh není nepřípustný a Ústavní soud byl k jeho projednání příslušný.

Protože k tvrzenému zásahu do základního práva došlo za přímé aplikace ustanovení, které je předmětem návrhu, došel II. senát Ústavního soudu k závěru, že jsou splněny podmínky § 78 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Proto řízení o ústavní stížnosti usnesením ze dne 29. 2. 2000 č. j. II. ÚS 71/2000-9 přerušil a návrh na zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, postoupil plénu Ústavního soudu k rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy.

I.

Uvedenými rozhodnutími byla navrhovateli uložena pokuta 2 000 Kč za údajný dopravní přestupek, když dle tvrzení policisty dne 1. 6. 1999 v 17.34 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky RENAULT Espace jel v Brně po ulici, kde je povolena nejvyšší rychlost 60 km/hod., rychlostí 80 km/hod. Tato rychlost byla naměřena, dle policejních orgánů, měřicím zařízením Ramer 7M-VB. Ve skutečnosti, že závěr

správního orgánu o navrhovatelově vině byl postaven pouze na tvrzení jednoho policisty, který tímto svým tvrzením dokazoval navrhovatelův přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, spadáje navrhovatel porušení základních zásad správního řádu obsažených v § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), které stanoví, že rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zásady, že řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění svých povinností.

Navrhovatel dále poukázal na skutečnost, že dle názoru Ústavního soudu vyjádřeného v jeho nálezů publikovaném pod č. 2/2000 Sb., kterým bylo zrušeno ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, je problematika § 83 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za které lze uložit pokutu pouze do výše 2 000 Kč, v režimu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a to i v případě, že pokuta nedosáhne této výše. Dle názoru Ústavního soudu vyjádřeného v tomto nálezů i dle názoru navrhovatele by možnost přezkoumání rozhodnutí policejních orgánů, která jsou rozhodnutími o vině, nezávislým soudem posílilo právní jistotu a uvedlo by rozpor ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, do souladu s čl. 6 Úmluvy, s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a s čl. 14 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, publikovaného pod č. 120/1976 Sb., ve spojení s čl. 1 Listiny a čl. 1 a 4 Ústavy.

II.

Ústavní soud nejdříve posoudil formální náležitosti podaného návrhu. Návrh byl podán oprávněným navrhovatelem za podmínek uvedených v § 74 zákona o Ústavním soudu. Rovněž podmínky přípustnosti podle § 66 odst. 1 zákona o Ústavním soudu byly v daném případě splněny. Návrh byl shledán přípustným a plénum Ústavního soudu mohlo postupovat podle směrnic § 68 zákona o Ústavním soudu.

Usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2000 sp. zn. Pl. ÚS 12/2000 byl odmítnut návrh Okresního soudu v Lounech na zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s odůvodněním, že navrhovatel má podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o Ústavním soudu právo účastnit se jednání o dříve podaném návrhu jako vedlejší účastník.

Za Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky jako účastníka řízení se k návrhu vyjádřil její předseda prof. Ing. Václav Klaus, CSc., který uvedl, že při posuzování návrhu sehrává podstatnou roli nález Ústavního soudu č. 2/2000 Sb., na který se ve svém podání odvolává i navrhovatel. Tímto nálezem byla ke dni jeho vyhlášení zrušena část ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, čímž byl zredukován rozsah rozhodnutí správních orgánů, která se v rámci správního soudnictví nepřezkoumávají. V závěru odůvodnění se Ústavní soud zabýval i otázkou přezkoumatelnosti pořádkových pokut ve srovnání s peněžitými tresty ukládanými podle § 53 trestního zákona, a které jsou v režimu čl. 6 Úmluvy, a došel k závěru, že není rozumný důvod, proč by tomu tak nemělo být i v případě pořádkových pokut i přestupků, a to i těch, u nichž pokuta nedosáhne stanovené výše podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, protože každá sankce za přestupek je v režimu Úmluvy. Důvodová zpráva k zákonu o přestupcích konstatuje, že se navrhuje přezkoumání správních rozhodnutí o přestupku soudem, ne však všech, ale pouze těch, která mají závažnější ekonomický dopad na přestupce za předpokladu, že tato osoba využila předtím řádného opravného prostředku podle správního řádu. Zavedení tohoto institutu je podle důvodové zprávy žádoucí v zájmu zabezpečení zákonnosti v rozhodování a při sjednocování postupu správních orgánů nezávislým státním orgánem. Zákon o přestupcích byl schválen potřebnou většinou členů zákonodárného sboru dne 17. 5. 1990, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen. Za tohoto stavu věci nelze než vyjádřit stanovisko, že zákonodárný sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem a právním řádem. Je na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem posoudil ústavnost tohoto zákona a vydal příslušné rozhodnutí.

Okresní soud v Lounech jako vedlejší účastník řízení ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že podle ustálené soudní praxe Evropského soudu pro lidská práva se pojem trestního obvinění podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy vztahuje na obvinění z protiprávního jednání, jehož postih je vnitrostátními právními předpisy definován jako preventivní a zároveň i represivní opatření veřejné moci a za jehož spáchání se ukládá sankce, kterou se citelně zasahuje do občanských práv odpovědného subjektu, přičemž tento zásah nemusí spočívat pouze v odnětí svobody, ale například i v zaplacení pokuty. Podle takto stanovených kritérií má v našem právním řádu povahu trestního obvinění i obvinění z jakéhokoli přestupku, jehož skutková podstata je obsažena v zákoně o přestupcích či jiném zákoně, a to bez ohledu na výši sankce, jaká může být osobě obviněné z přestupku uložena. Tento názor vyplývá z definice pojmu přestupek, jakož i z charakteru a druhu sankcí, které lze za přestupek uložit (§ 2 odst. 1, § 11 zákona o přestupcích). Napadené ustanovení zákona o přestupcích je v rozporu i s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 1, 4 Ústavy. Odepření soudního přezkumu u specifikovaných přestupků

způsobuje také nerovnost v právech osob, které jsou uznány vinnými z přestupku, přičemž tato nerovnost nemá v demokratickém právním státě žádné legitimní opodstatnění. Tím dochází i k porušení ustanovení čl. 1 Listiny. Navíc může nastat situace, kdy osoba je jedním rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání několika přestupků, z nichž některé podléhají soudnímu přezkumu a rozhodnutí o nich mohou být tedy soudem zrušena, a jiné, méně závažné, jsou ze soudního přezkumu vyloučeny a rozhodnutí o nich zůstávají nedotčena, což způsobuje těžko řešitelné problémy. Podle názoru Okresního soudu v Lounech je § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v rozporu s ústavními zákony a mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, a proto navrhl jeho zrušení.

III.

Ústavní soud v řízení o zrušení zákonů a jiných právních předpisů posuzuje obsah zákona nebo jiného právního předpisu podle hledisek obsažených v § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, tj. z hlediska jejich souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy.

Pokud jde o ústavnost obsahu ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dospěl Ústavní soud k závěru, aniž by považoval za nutné zkoumat všechny ústavní aspekty tohoto problému, že jde především o porušení rovnosti v právech vůči veřejné moci podle čl. 1 Listiny ve spojení s porušením práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a napadené ustanovení není v souladu ani s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny z důvodu porušení práva na soudní a jinou právní ochranu a stejně tak je v rozporu s čl. 1 a 4 Ústavy, a návrhu je proto třeba vyhovět.

Články 1 a 4 Ústavy znějí:

- 1. Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.*
- 4. Základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci.*

Článek 1 Listiny zní:

Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Článek 36 odst. 1 a 2 Listiny upravuje právo na soudní a jinou právní ochranu a zní:

- 1. Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*
- 2. Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.*

Článek 6 Úmluvy upravuje právo na spravedlivý proces a odstavec 1 tohoto článku zní:

- 1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.*

Jak vyplývá z citovaných ustanovení, právo na spravedlivý proces, jehož podstatnou složkou je právo na projednání věci nezávislým soudem, zaujímá v demokratické společnosti význačné místo. Dotčená osoba musí mít možnost nechat rozhodnutí přijaté proti ní přezkoumat soudem, který splňuje záruky čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V projednávání případů však navrhovatel neměl možnost nechat přezkoumat rozhodnutí o přestupku nezávislým a nestranným soudem.

Odepření soudní ochrany ve věcech přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy je možné v případě, že tak stanoví zákon. Není to však možné v případě, že se jedná o rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod podle Listiny, Ústavy a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy. Jakýkoli jiný postup je v rozporu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 4 Ústavy. Každá fyzická i právnická osoba má v České republice ústavně zaručené právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

V případě rozhodnutí o přestupcích však toto právo § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nezaručuje, neboť je jím odňato právo nechat přezkoumat rozhodnutí orgánu veřejné správy nezávislým a nestranným soudem.

Ústavní soud v tomto případě vyšel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek ve věci Lauko proti Slovensku ze dne 2. 9. 1998, rozsudek ve věci Kadubec proti Slovensku z 2. 9. 1998), podle které v případech, kdy stěžovatel neměl možnost nechat přezkoumat rozhodnutí o přestupku nezávislým a nestranným soudem, bylo právo stěžovatele na projednání jeho záležitosti nezávislým a nestranným soudem zneuznáno, čl. 6 odst. 1 Úmluvy je aplikovatelný a byl porušen.

V režimu čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy jsou tedy i přestupky, za které nelze uložit pokutu vyšší než 2 000 Kč nebo zákaz činnosti. Proto § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, které ze soudního přezkumu vylučuje rozhodnutí o přestupku, za nějž nelze uložit pokutu vyšší než 2 000 Kč nebo zákaz činnosti, s výjimkou případů, kdy bylo vysloveno propadnutí věci nebo zabránění věci, jejíž hodnota přesahuje částku 2 000 Kč, je v rozporu s ustanovením čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy.

Napadené ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je v rozporu i s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny. Vyloučení soudní ochrany u přezkumu rozhodnutí ve věcech některých přestupků totiž zasahuje do základního práva na soudní ochranu a ve svém důsledku je pak v kolizi i s čl. 1 a 4 Ústavy.

Ústavní soud se již dále nezabýval dalšími navrhovatelovými námitkami týkajícími se zásady spolehlivě zjištěného stavu věci, zásady, že řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění svých povinností, když jediným řešením je zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a umožnění tak soudní kontroly rozhodnutí o přestupcích vydaných v oblasti správního práva.

Ze všech uvedených důvodů plénem Ústavního soudu konstatuje, že § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je protiústavní, a proto rozhodlo o jeho zrušení.

Ústavní soud si je vědom změny právní situace, kterou vyvolá jeho rozhodnutí o zrušení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a proto napadené ustanovení zrušil ke dni 28. 2. 2002.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Kessler v. r.

UPOZORNĚNÍ ODBĚRATELŮM

V částce 17 ročníku 2001 bude publikována vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 48/2001 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 1/1998 Sb., kterou se stanoví požadavky na jakost, postup při přípravě, zkoušení, uchovávání a dávkování léčiv (Český lékopis 1997), ve znění vyhlášky č. 296/1999 Sb.

Částka 17/2001 Sb. obsahuje pouze tento předpis a má strany č. 913 až 1848, cena částky je 829,- Kč. Bude rozesílána dne 15. února 2001.

Částku obdrží pouze ti předplatitelé, kteří si ji na základě oznámení vydavatele objednali.

Od 15. února 2001 je možno si částku 17/2001 Sb. zakoupit v prodejnách Sbírky zákonů nebo si ji objednat na adrese MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav.

Redakce

UPOZORNĚNÍ ODBĚRATELŮM

Tato částka je rozesílána přednostně před částkami 16/2001 Sb. a 17/2001 Sb.

Redakce



Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2001 činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** Vyšehrad, s. r. o., Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** PROSPEKTRUM, Kněžská 18, SEVT, a. s., Česká 3; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Knihkupectví Šeříková, Ilona Růžičková, Šeříková 529/1057; **Napajedla:** Ing. Miroslav Kuččík, Svatoplukova 1282; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Týcho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Nádražní 29; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., Sladkovského 414, PROSPEKTRUM, nám. Republiky 1400 (objekt GRAND); **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** Dům učebnic a knih Černá Labuť, Na Poříčí 25, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, KANT CZ, s. r. o., Hybernská 5, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Moraviapress, a. s., Na Florenci 7-9, tel.: 02/232 07 66, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 2:** ANAG – sdružení, Ing. Jiří Vítek, nám. Míru 9, Národní dům; **NEWSLETTER PRAHA,** Šafaříkova 11; **Praha 4:** PROSPEKTRUM, Nákupní centrum Budějovická, Olbrachtova 64, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** Abonentní tiskový servis, Hájek 40, Uhřetěves, BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Prerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Budějovická 928; **Teplíc:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** Severočeská distribuční, s. r. o., Havířská 327, tel.: 047/560 38 66, fax: 047/560 38 77; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od začátku předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. číslo 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.